

Zjevení, kapitola 5, část 1

(Kdo je William Branham, neboli Potřený had)

1 Mockrát děkuji, bratře Neville. Pán ti žehnej, můj bratře.

2 Dobré ráno, přátelé. Jsem šťasten, že mi dnes ráno byla dána tato veliká výsada, že se znovu mohu nacházet zde v modlitebně, posvětit ten čas pro naši ranní bohoslužbu a společenství kolem Slova Páně. Věřím, že jednou bylo řečeno: „Raduji se z toho, když mi bylo řečeno: ‚Pojďme do domu Hospodinova.‘“ Znovu být s bratrem Nevillem, mým dobrým a vzácným přítelem...

3 Myslím, že je trochu chladno a tam vzadu moc teplo. Připomínám si, že máme ventilátory, které můžeme použít pomocí vašich rukou takto. Máme ventilátory, jestli máme motor; a tak je uveďte do provozu. Měli jsme jich tady hodně a myslím, že jsou stále zde. Pozoruji, že někteří používají zpěvníky nebo ještě něco jiného. Je tu určitá věc, pro kterou se snažíme konat tyto bohoslužby, totiž vyhnout se v budoucnu žhavým místům. Právě kvůli tomu se tady dnes ráno nacházíme, abychom se takovým místům vyhnuli. A je tu jen jediná věc, která to může udělat. Je to krev našeho Pána Ježíše Krista, která to působí.

4 A byl jsem rád, když jsem uslyšel dobrou zprávu ze sboru, jaký pokrok děláte v Pánu a jak Bůh uprostřed vás působí skrze duchovní dary. Jsem opravdu velice vděčný Bohu za vaše upřímná srdce, na která On takto působí a doufám, že vás bude udržovat uprostřed této rovné a úzké cesty, abyste se neuhýbali ani pravo, ani vlevo.

5 A chtěl bych poděkovat bratru Colvinovi a jeho dceři, myslím, že to byli právě oni, kteří zde byli před několika okamžiky a zpívali píseň: *Tam v nebi nejsou slzy*. Bylo to nádherné. Opravdu si to cením.

6 A když se bratr Neville zmínil o sobě a o mně před lety, mohu totéž říct o bratru Colvinovi, známe se už léta. A když ho slyším zpívat tyto staré písně evangelia a přivádět své děti na cestu Páně, mé srdce se povznáší. Působí to radost, když si uvědomím, že Bůh má stále lid, který Ho miluje a stará se o Něj. A my jsme za to vděční.

7 Když jsem se sem vrátil, dozvěděl jsem se, že mnozí byli pokřtěni ve víře; a jsme za to velice vděční. Mohu vidět mého dobrého přítele bratra Elmere Gabeharta, který sedí tam vzadu. Dozvěděl jsem se, že byl právě pokřtěn ve víře, jsem za to velice vděčný. Tím bylo

docíleno, že ta naše stará lovecká parta z Kentucky je téměř hotova se spokojit se svým limitem, že ano?

⁸ Vzpomínám si (a vím, že Rodney mě poslouchá tam v zadní místnosti, jestli tam ještě je a Charlie sedí přímo přede mnou), když jsme tam chodívali. Tito chlapci, oni všichni měli rádi... Nuže, vždyť veverky, zastřelili i několik navíc, pokud je dostali. Ale musel jsem jim domlouvat, že to nedělají správně. A tak nyní, celá ta skupina je v podstatě obrácena a myslím, že se budeme muset přestěhovat někam do jiného hrabství a snažit se je usměrnit i tam. Bylo by to žádoucí.

⁹ A tak, když se někdy podívám zpět, tak jak to dělá každý kazatel, zpátky na svou cestu, kterou jsem kráčel, pozastavuji se nad těmito věcmi, že když jsme zaseli toto semeno...

¹⁰ Mnozí z vás dobře znají Johnna Applesseda z Ameriky. No, byl rovněž takový muž ve Švédsku, který byl považován za někoho takového. On zaséval květiny a oni říkali, že kvůli tomu je ve Švédsku v současné době tolik krásných květin, protože všude zasévali květinová semena, tam kde jen mohli nalézt kousek země, na které by mohli tyto květiny vysadit. Miloval květiny, a proto sypal všude tato semínka. Teď už odešel, ale jeho květiny jsou stále živé.

A odcházejíce, za sebou zanechat na písku času stopy, jenž se trpytí; stopy, které snad třeba někdo jiný, ze zbytků svých sil žitím, jenž pluje, bratr, trosečník, ubohý, když spatří je, na srdci pookřeje.

¹¹ I my bychom chtěli vidět to, že to něco, co jsme někdy vykonali, způsobí, že jiní budou mít prospěch z toho, co jsme vykonali.

¹² Před několika dny jsem seděl zde ve městě a hovořil se svým věrným malým přítelem, je to doktor medicíny, Sam Adair. A on řekl: „Jak se ti daří, Bille?“

¹³ A já jsem řekl: „Ó, myslím, že docela dobře doktore.“ Řekl jsem: „A tobě?“

¹⁴ A on řekl: „Ó, já mám spoustu pacientů.“ Řekl: „Musel jsem dnes odpoledne provést patnáct vyšetření.“

¹⁵ Řekl jsem: „Je to dobrá věc, pokud provedeš vyšetření a nenajdeš nic zlého.“ Řekl jsem: „Víš, co...“ Vzpomínali jsme na to, jak jsme byli chlapci. A já jsem řekl: „Dobře, doktore, nevím, jak dlouho tu ještě budu, je nám už oběma po padesátce.“

A on řekl: „Máš pravdu, Bille.“

16 A já jsem řekl: „Ale všechna tato léta, je to teď asi třicet jedna let ve službě a zachoval jsem srdce připravené pro tuto hodinu, kdy On přijde. A tak na tom nezáleží, kdy On přijde.“

Řekl: „Je to pravda.“

Řekl jsem: „Ale největší radost mi dělá to, že mohu žít pro druhé.“

17 A on řekl: „Právě to dělá život realitou, to je, když... nejedná se o to, co jsi schopen vykonat pro sebe, ale co můžeš udělat pro druhé.“

18 Vidíte, tehdy můžete opravdu žít. A jestli je náhodou někdo mezi námi, kdo to ještě neudělal, nepokoušel se žít pro někoho jiného, měl bys to zkusit. Podívej se, o kolik víc budeš mít užitku ze života, když nebudeš žít pro věci, které přinášejí prospěch tobě, ale když můžeš něco někomu dát k prospěchu jeho života. A pak zjistíš, že je to mnohem víc požehnané, než bohatství nebo cokoliv jiného, co ti může přijít na mysl. Když můžeš tuto věc udělat pro někoho jiného a způsobíš, že břemeno jeho života... No, co, život je sám o sobě břemenem. Ale když můžeš to břemeno někomu udělat trochu lehčí. Nedokážeš si ani představit tu radost, jestli jsi se o to byť jednou pokusil, udělat něco pro někoho druhého.

19 Pak začínám uvažovat o těch jednatřiceti letech (bude to brzy) své služby pro Pána. A myslím, že každý člověk někdy uvažuje, když vstupuje do konečné fáze své služby a blíží se ke své poslední hodině, pak se rozhlíží po své stezce, kterou šel a sleduje, co vlastně vykonal, dívá se, co se stalo a „co mohl vykonat.“ A tak, jak jsem právě řekl, počítá se jen to, co jsi udělal pro druhé.

20 Často jsem se zamýšlel, co se stane, když dojdou na konec své cesty; a nevíme, kdy se to stane, nikdo z vás to neví. A tak jsem uvažoval o tom, abych se podíval zpět na tu stezku, kterou jsem kráčel životem a spatřil jsem různé pahorky a vřesoviště a skály a obtížná místa a také hladké úseky cesty a to, co jsem vykonal v těch jednotlivých úsecích cesty. Jednoho dne se to všechno ukáže, bude to v hodině mého odchodu. Bude tak s každým z nás. A tak budme si jisti tím, že každému z nás to bude ukázáno, když se přiblíží ten čas.

21 A to mne vede, abych řekl něco, čemu bych se nejraději vyhnul. Nutí mě to k tomu, abych řekl, že já... Mé srdce je hluboce zdrceno, když to říkám, ale to, co říkám, jsem k tomu přinucen, abych to řekl s vědomím, že se to nahrává na pásek a že to uslyší svět, ale v podstatě jsem opustil svou službu pro věc, které velice lituji, ale musel jsem ji opustit. A snad mnozí z vás, kteří to slyšeli, o tom, že jsem ukončil svou

službu a tak dále a že jsem odešel ze svého pole.

²² Nevím, kdy mne Pán k tomu znovu povede, ale v podstatě jsem to nezvládl; nebo co pro mne má připraveno. Ale uvažuji, jak to bude na konci cesty, kam musím dospět. A tam, podél této životní cesty, jsem se dopustil mnoha chyb, kterých velice a ze srdce lituji, protože si myslím, že jako lidská bytost jsem jednal ve slabostech a tak dále a způsobil, že lidé dělali a mluvili věci, které... dokonce to předváděli, které bych si nikdy nepřál. Ale jelikož jsem jednal ve slabosti lidské bytosti, no, co, prožíváme takové chvíle. Ale tam...

²³ Jestli existuje něco, co mi leželo na srdci, abych to vykonal, pak se jedná o to, abych mohl na konci této cesty uslyšet slova Pána Ježíše, když řekne: „Dobře můj dobrý a věrný služebníku.“ A mnohokrát jsem řekl, že bych byl rád, až se tam postavím a uslyším, jak řekne: „Pojď ke mně;“ a opravdu toužím po tom, abych to mohl uslyšet: „Dobře jsi to vykonal.“ Neslyšel jsem hlas na začátku: „Pojďte ke mně;“ to bylo řečeno v dobách, kdy byla psána Bible; ale rád bych uslyšel slova: „Dobře jsi to vykonal.“

²⁴ A jestli jsem si přál být něčím a ve svém srdci jsem toužil, pak to byla touha, abych byl pravým služebníkem Ježíše Krista mého Pána a Spasitele. Chci, aby moje svědectví bylo čisté, průzračné, že jsem stál... přes všechny své chyby, ale přece jsem Ho miloval celým srdcem. A tak dnes ráno, to dělám z hloubi mého srdce.

²⁵ A kvůli tomu jsem přinucen, abych opustil svou službu, protože vzniklo zde mezi lidmi něco, co mne k tomu přinutilo. Jedná se o to, že jsem byl vzat z postu „kazatele“ nebo „bratra“ a byl jsem nazván Ježíšem Kristem a tak nazván... tím jsem byl oceňován za antikrista. Raději bych stanul před Bohem jako ulejšák, než kdybych se s Ním měl setkat jako antikrist.

²⁶ Před několika lety jsem o tom slyšel a považoval jsem to za vtip. A setkal jsem se s několika bratry (nikoho z nich tu dnes toto ráno nevidím), byli dva nebo tři, stalo se to jednou při rybaření, přistoupili ke mně s otázkou a řekli: „Bratře Branhame, nejsi ty pomazaným Mesiášem, Kristem?“

²⁷ Objal jsem je rukama kolem krku, oba tyto bratry nebo všechny a řekl jsem: „Bratři, nakolik jsem se snažil být opravdovým služebníkem Kristovým, nechci, abyste mluvili takové věci. A jestli to někdy bude o mně mluveno, pak budu nucen opustit své pole s čistým svědomím a vy, kteří to děláte, ponese zodpovědnost za každou duši,

kteřá by mohla být v tom čase spasena; vidíte, za to, že jste mne odsunuli z pole práce.“ A myslél jsem, že tím to skončilo.

28 Ale zaslechl jsem to ještě několikrát. Ale tak to nebylo. A jednou v Kanadě mi jistý bratr ukázal o tomto případu takový malý lístek, který nosil v kapse, bylo tam řečeno: „William Branham je naším Pánem,“ a o křtu ve jménu Williama Branhama. A nepatrný... vzácný... Kdyby to byl můj nepřítel, pak bych si byl jist tím, že to byl vtíp. Ale to byl vzácný, milý bratr, který ke mně přišel, vyznal své hříchy a chyby a vyznal svou víru ve mne, jako v Ježíše Krista.

29 A doma mám dopisy a telefonáty z Chicaga a z různých jiných míst, kde se mě ptají, jestli věřím tomuto dogmatu.

30 A mám různé dopisy, které přišly v průběhu několika posledních dnů a rovněž telefonáty z různých míst, které říkají, že jsem Kristus. Bratři, to je hrozná hanebná bezbožná dábelská lež! Rozumíte? Podívejte, jsem vaším bratrem. Nuže, to zničí každou osobu v Jeho díle. To způsobí to, že každý, kdo miluje Krista, bude od takové věci utíkat.

31 Přinesl jsem to sem nedávno před Pána, když jsem to po prvé uslyšel, asi před rokem. A tak jsem přistoupil k Pánu a On mne odkázal na místa Písma, že když vystoupil Jan, aby kázal a oni neměli na zemi po dobu mnoha let proroka, až nakonec... oni se všichni podivovali ve svých srdcích a mysleli si, jestli Jan není Mesiáš. Takto tehdy... Jan, potom, když přišli a zeptali se ho, řekl jim, že jím nebyl. Přečtěte si to ve třetí kapitole Lukáše v patnáctém verši. A tak se to trochu utišilo a nechal jsem to projít bez povšimnutí.

32 Ale potom, když to došlo až tak daleko, věděl jsem, že musím něco podniknout. A to říkám, že to vidění a ten anděl Páně, který se mi ukázal nad řekou, že jestliže to bude moje poslední poselství nebo poslední věc, kterou udělám pro církev na tomto světě; ty věci jsou pravdivé, stejně tak, jako ten anděl Páně.

33 A snášel jsem to klidně, když mne lidé často nazývali prorokem, protože prorok v anglickém jazyce znamená „kazatel, ten který prorokuje, který přednáší Slovo,“ a tak dále. Za tím se mohu postavit, protože tím je to částečně potlačeno, ale když se jedná o to, abych byl nazýván „Pomazaným Kristem“ nebo tak nějak, to už bylo pro mne příliš. To jsem už nemohl déle snášet.

34 A tak přibližně tehdy... přišel jsem... Když jsem odjel ze shromáždění v Kanadě, odhalil jsem tuto věc dokonce mezi Eskymáky

nebo Indiány, kteří tam žijí, to se dostalo i mezi ně.

³⁵ To mě téměř roztrhalo na kusy. A ten lovecký výlet, který jsem tak dlouho plánoval, jsem nemohl podniknout. Báł jsem se nějaké myslivecké nehody, pokud tomu můžete porozumět, co tím chci říct. Chvěl jsem se, byl jsem na tom hůř než dnes, když stojím na tomto místě. A nemohl jsem to déle snášet, a tak jsem si pomyslel, že po jedenatřiceti letech své služby jsem byl strčen do této dábelské stoky, do... Když budu muset odejít, co pak lidé budou o tom mluvit? „Tady je, to byl přesně on;“ a celý ten vliv, který jsem měl na lidi, vidíte, k čemu to vše bude, vždyť se stanu antikristem. A to jsem už nemohl déle snést!

³⁶ Pomyslel jsem: „Raději umřu někde v lesích, měl jsem chuť padnout na svou pušku nebo něco takového, abych...“ A viděl jsem, že jsem měl... Pak jsem musel myslet na malého Josefa a tak dále, že musí být vychován. A nebyl jsem schopen lovit a tak jsem odjel z lesů a vrátil se domů.

³⁷ A byl jsem čtyři... asi osm nebo deset dnů v takovém myšlenkovém stísnění... zdálo se mi, že se zblázním. A prosil jsem všechny lidi, aby mě nechali na pokoji, aby mě nechali o samotě, protože se nacházím v takovém stísnění a v takovém nervovém rozrušení a že jsem celý úplně rozházen.

³⁸ A pozastavoval jsem se nad tím; kdyby to udělal některý z mých nepřátel, tak by to bylo úplně v pořádku, vysmál bych se tomu a šel dál; ale jestli se jedná o mé vzácné bratry, vzácné sestry, to je právě to, co mě zraňuje. A řekl jsem: „Pane, to je pro mne příliš moc, musím prostě odejít a nechat to ve Tvých rukou. Nevidím tady nic jiného, co bych mohl udělat.“

³⁹ Před několika večery, abych se v tom ujistil, jsem měl návštěvu od Pána. A spatřil jsem někoho, kdo je mi vzácný, který nalíčil hada, žlutě a černě zbarveného; (vyprávěl o tom), a ten had mne kousl do nohy. Ale ta rána tak silně krvácela, že ten jed na mne neúčinkoval. Podíval jsem se dolů na místo, do kterého jsem byl kousnut. A hned jsem se vrátil s puškou v ruce a toho tvora jsem zastřelil, trefil jsem se doprostřed něj.

⁴⁰ A jistý bratr řekl... Vrátil jsem se se svou puškou a ustřelil jsem mu hlavu a on řekl: „Nedělej to, vezmi ten klacek, který vedle tebe leží.“ Ale když jsem se otočil, abych ten klacek vzal, on se doplazil do nějaké vody, byla to taková malá louže.

41 Řekl jsem: „Dobře, on už nemůže uštknout, protože věřím, že ten bratr si uvědomuje, tito bratři, co se stalo.“ Řekl jsem: „ je smrtelně zraněn, a tak zdechne.“

42 A zeptal jsem se zde ve sboru svých mnohých členů, v modlitebně a bratr Neville byl se mnou, oni za mnou přišli s touto otázkou. Bratři, sestry, copak jsem neusiloval o to, abych byl před vámi opravdovým Kristovým služebníkem? Copak jsem se nesnažil být vaším bratrem?

43 Nuže, ať se jedná o cokoliv, je to duch na těchto vzácných lidech. Mnozí lidé se mě na to ptali. Ale to je duch; doufám, že dnes dostane smrtelnou ránu a okamžitě zemře a to tak, abych se mohl vrátit do své služby. Než se to stane, chci každého požádat, modlete se za mě. Ještě nevím, co udělám. Moje místo... na prodej. Prostě to nemohu snést, postávám kolem dokola a asi se mi z toho úplně pomotá v hlavě. Prosím vás proto, abyste se za mne modlili.

44 A zapamatujte si, jestli jste mi někdy, jestli jste věřili, že jsem Kristovým služebníkem, zapamatujte si: „Je to blud! Je to faleš! TAK PRAVÍ PÁN! Je to blud! Nemějte s tím nic společného!“ Jsem jen vaším bratrem.

Skloňme teď naše hlavy:

45 Nebeský Otče, mé tělo se třese, mé pěsti se svírají, mé prsty se přilepily k botám. Ó Bože, smiluj se. V čem jsem se provinil, Pane, abych si takovou věc zasloužil? Prosím, Pane, aby ses smiloval nade mnou a nad všemi. Jsou to vzácní, milí lidé, ať uvidí svůj blud a to, čeho se dopustili, Pane, že takto zlomili srdce svého bratra a nejen bratra, ale našeho Spasitele, našeho nebeského Otce. Prosím Tě, Pane, abys odpustil jejich blud, Pane. Ať nás svatá Kristova krev přitáhne teď k sobě a ať je požehnaný svazek, který spojuje naše srdce v křesťanské lásce a společenství.

46 Bože, ať nepřítel, který se přiblížil k našim bratrům a sestrám, dostane smrtelnou ránu, aby nemohl déle žít a ať ihned zemře, Pane. A když to, Otče, uděláš, vrátím se zpět na své pole. Ale do té doby, Pane, zůstávám Tvým služebníkem se zlomeným srdcem a čekám a čekám. Nebyl jsem schopen víc udělat. Se slzami a pláčem a přesvědčováním jsem se pokoušel, Pane, s námahou (Ty znáš mé srdce), abych tu věc zastavil, aby se dál nešířila, ale to se posunulo dál a nemohl jsem to už zvládnout. A tak se, Otče, odevzdávám do Tvých rukou spolu s touto kazatelnou, kde jsem kázal po celá tato leta.

Svěřuji to do Tvých rukou.

47 Nyní se o to postarej, Otče, svým vlastním Božským způsobem. A když všechno skončí a všechno bude za námi, ať se potom Tvůj služebník vrátí. Než se to stane, budu čekat na Tvůj pokyn, Pane.

48 Nyní nám požehnej a dej nám dnes velkou bohoslužbu, protože tu nejsme tak docela kvůli tomu, ale jen kvůli tomu, abychom si to veřejně objasnili před světem. Aby se mohli dozvědět, Otče, že Tě miluji a věřím Ti a že jsem stál na Tvé straně a přál bych si... Jestli musím odejít, dovol mi, Pane, odejít s čistým srdcem a s čistým záznamem, že jsem Ti věřil a důvěřoval. Dej to. A budu Tě oslavovat a my všichni Tě oslavíme skrze všechny věky, které nastanou skrze Ježíše Krista. Amen.

49 Teď v Písmu, nalistujme v Bibli... Uvažoval jsem o tom, že dnes ráno by bylo vhodné, kdyby bratr Neville, pokud proti tomu nebude nic namítat, abych pokračoval během několika minut v...

50 Nechci už o této věci mezi vámi slyšet ani slovo. Prostě se modlete a odstraňte to, ať to zhasne. Vidíte? Nechci... Je mi padesát dva let, ale myslím, že snad, jestli mě Bůh ušetří a bude mi dán ještě kousek života, pak bych chtěl věnovat každý kousek Kristu. A tak si zapamatujte, odcházím, protože jsem k tomu donucen.

51 Teď v knize Zjevení ve 4. kapitole, kde jsme posledně skončili, když jsme ji studovali. Zjevení 4. kapitola, tuším, že to byla poslední část tohoto verše nebo kapitoly. Kolika z vás se líbí Zjevení? Nádherné! Nuže, domnívám se, že jsme skončili v 5. kapitole, že ano? Skončili jsme ve 4. kapitole o těch čtyřech živoucích bytostech. Teď přistoupíme ke Slovu a budeme se snažit zapomenout na ty věci, které se staly v minulosti.

52 Otče, Bože, pomoz nám nyní, protože jsme nervózní, abychom mohli přistoupit ke Slovu. Zapomínaje na věci, které se staly v minulosti a chvátajíc k svrchovanému povolání, k svrchovanému povolání služby, abychom byli Kristovi služebníci. Dej nám dnes ráno Slovo a nakrm naše lačné duše, protože toužíme, Pane, a očekáváme na to vzácné pomazání Duchem Svatým. Přijď mezi nás, Pane, odpusť nám naše hříchy a naše viny a dovol nám být Tvými služebníky. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

53 Tak tedy, vzali jsme církevní věky, posledních sedm věků církve. A pak, věřím teď, že někteří z nich se snaží... chtějí to přepsat - církevní věky. Potom jsme přistoupili k 4. kapitole knihy Zjevení. Co to

bylo? Zjevení Ježíše Krista. Zjevení, nazváno v latině Apokalypsa, to znamená „být zjevený, sundat z něčeho závoj, ukázat, vystavit ukázat,“ Zjevení Ježíše Krista, které bylo, je a přijde, kořen a rod Davidův.

⁵⁴ Nyní ve 4. kapitole shledáváme, že Jan byl vytržen do nebe poté, když spatřil těch sedm věků církve. (Je to nyní jenom takové stručné pozadí a potom budeme...)

⁵⁵ Snad by bylo nejvhodnější, abychom přečetli několik veršů z 5. kapitoly a pak bychom chtěli začít rovnou s vytvořením pozadí.

A na pravici Sedícího na trůnu jsem viděl knihu popsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečetěmi.

A viděl jsem silného anděla, jak volá mocným hlasem: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečeti?“

A nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít ani do ní nahlédnout.

A tak jsem velmi plakal, protože se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít a číst tu knihu nebo do ní nahlédnout.

Jeden z těch starců mi však řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby tu knihu otevřel a rozlomil jejích sedm pečetí.“

A hle, spatřil jsem, jak uprostřed trůnu a těch čtyř bytostí a uprostřed těch starců stojí Beránek jako zabítý a má sedm rohů a sedm očí, což je sedm duchů Božích poslaných na celou zem.

A přišel a vzal tu knihu z pravice Sedícího na trůnu.

To je prvních sedm veršů.

⁵⁶ Nuže, ve 3. kapitole Zjevení jsme viděli konec věků církve, kterými končí Laodicea, ten vlašný církevní věk. Hned potom jsme viděli, jak byl Jan vytržen v Duchu do nebe. A uviděl věci, které byly a které se mají stát, které se staly. Nuže, shledáváme, že církev se už neukazuje až do 19. kapitoly Zjevení a pak se slavnostně vrací se svým Pánem ve slávě umytá krví.

57 Nuže, pro krátké pozadí v tom posledním citátu, abychom mohli ukázat, kde se teď Jan nachází, jsme viděli, že v tom posledním poselství... Prohlížel jsem si to stručně včera, něco z toho kontextu, o kterém jsem hovořil. A Jan byl vytržen do nebe a spatřil tyto věci. A všiml jsem si, že On mi dal zjevení, které... Vidíte, po Jeho zmrtvýchvstání se mnozí s Ním setkali a někteří říkali: „Co bude s tím mužem, který se sklonil na Jeho hrud' (Jan)?“

58 Ježíš se obrátil a řekl: „Co tobě po tom, chci-li ho nechat, dokud nepřijdu?“ Ale On nikdy...

59 Z toho vznikla nauka. Vidíte, jak jednoduše to může začít? Vznikla nauka, že „Jan neměl zemřít až do příchodu Ježíše, do Jeho druhého příchodu.“ Bible říká, že to byla nauka, která z toho vznikla.

60 Nicméně, Ježíš to tak nikdy neřekl. On řekl: „Co tobě po tom, chci-li ho nechat, dokud nepřijdu.“

61 Nuže, shledáváme, že byl vyzdvižen do nebe a od této chvíle až do příchodu Páně; hleděl z tohoto místa, jako kdyby se tam nacházel a viděl všechno, co se stalo. Jan nežil... Dožil se pouze devadesáti a několika let a potom zemřel přirozenou smrtí (jako jediný z apoštolů) po svém návratu z vyhnanství na ostrově Patmos.

62 Nuže, zde máme jeden vynikající bod, který bych... myslím si, že odtud vzali tabuli. Chtěl bych to stručně zdůraznit předtím, než se dáme do této životně důležité otázky. To je slavné, tato kapitola. O, je to nádherné!

63 A hned v další kapitole začíná otevření těchto pečeti. Ó, aj! A pak budeme muset trochu přeskočit na jiná místa Bible, abychom dostali tyto pečeti, když se otevřely a jaká to jsou tajemství. Ó, to jsou nádherné věci, bohaté na duchovní vitamíny!

64 Nyní tedy vidíme jednu z velikých a významných věcí, na kterou bych chtěl obrátit vaši pozornost a to na tyto živé bytosti (na konci 4. kapitoly), které Jan spatřil, jak střeží truhlu smlouvy. Jistě si vzpomínáte, že byly seřazeny tak, jako Izrael na svém pochodu. Měly... Nuže, zde byla tvář této živé bytosti. A shledáváme, že tyto bytosti, to nebyli andělé, stejně tak to nebyli lidé. Byli to cherubíni. A shledáváme je ve Starém Zákoně vedle truhly smlouvy. Nalézáme je rovněž v Novém Zákoně. A pak je znovu nalézáme zde při příchodu Páně, cherubíny, strážící trůn milosti.

65 Trůn milosti, ke kterému se nikdo nemohl přiblížit, dokud tam

za dotyčnou osobu neležela oběť smíření; to byla jediná cesta do této svatyně... Když byla pokropena krví, pak se stala trůnem milosti. Ale když tato krev byla vzata, pak byla trůnem soudu.

⁶⁶ A, ó, aj, nikdo neobstál před Božím soudem. Můžeme pouze vyhlížet milosrdenství, nikoliv soud, nikoliv spravedlnost. Nemůžeme přistupovat k *Němu na základě* Jeho spravedlnosti, protože Jeho spravedlnost, On musí dodržet Své Slovo; a když dodrží své Slovo: „V ten den, kdy z toho okusíte, zemřete.“ Kdo si tedy přeje spravedlnost? Nepřeji si spravedlnost. Proším o milosrdenství. Aj, necht' milosrdenství Boží... A ten trůn milosti byl pokropen.

⁶⁷ Ale přišel čas očistění svatyně, kdysi býval trůnem soudu tak dlouho, dokud se krev nenacházela na tomto trůnu.

⁶⁸ Nuže, teď vstupujeme do toho času... Teď v tomto věku vstupujeme do očistění svatyně a do blížícího se soudu na zemi. Vidíte? Dokud tam je krev, Bůh nemůže zničit tuto zemi; dokud je tam krev, nikdo není hříšником před Bohem. Všichni jsou v pořádku, protože tam je oběť smíření za všechny. Ale jestli opomenete přijmout toto smíření a postavíte se do Jeho přítomnosti, pak budete shledání hříšníky a není pro vás víc milosrdenství. Pak jste se sami odsoudili. Ale dokud je zde milost... Ale když přichází očistění této svatyně, krev je vzata z trůnu milosti a Boží hněv padá na tuto zem. Ó, aj! Bože, buď nám milostiv, abychom nebyli shledání v tomto dni bez Božího milosrdenství.

⁶⁹ Nuže, zde tedy vidíme... Pokusím se to trochu odduchovnit nebo pro vás nakreslit mou rukou, že tady byly tyto čtyři strany Izraelského tábora. Uprostřed postavili truhlu a po čtyřech stranách tohoto příbytku se nacházely pokolení Izraele a tři čtyřky je dvanáct, neboli raději, čtyři trojky je dvanáct. A každá trojka měla svou vrchnost a každý vůdce pokolení...

⁷⁰ Jeden z nich byl Ruben, tábořil vždy na jihu. Byl tím vůdcem. A Efraim byl na západě se svými třemi kmeny, to byl vůl. Na východě pak byl Juda, který byl lvem. A na severu byl Dan, který byl orlem. Nuže, všimněte si. Pamatujete si to? Všichni z vás si to dobře pamatují, jak jsme si to nakreslili: ten orel a ten vůl a ten člověk a ten lev.

⁷¹ Nuže, všimněte si, Juda chránil tu východní bránu. A Kristus je Lvem z Judova pokolení. On sestoupí z východního nebe a vstoupí skrze tuto bránu. Přichází skrze východní bránu z Judova pokolení. On je Lev z pokolení Judy.

⁷² Vidíme tedy v tom přicházejícím poselství dnes ráno, že je stále

tím prohlašovaným „Lvem z Judova pokolení, tím kořenem, tím samotným počátkem Davida.“ David byl králem na věky. A Kristus sedí na Davidově trůnu v Tisíciletí, čímž je věčným Králem. „David nikdy nebude vyplněn.“ Haleluja! „David nebude nikdy vyplněn!“ Bůh to zaslíbil, řekl: „David nikdy nebude opuštěn, nikdy.“

73 Řeknete: „Co dnešek, kde se nacházejí tito židovští soudcové?“

74 On má stále semeno, Kristus je Jeho Synem. Ten sedí zde: „David nezklame.“ Je to pravda. A Kristus je tím Lvem z Judova pokolení, ze kterého vzešel David.

75 Nuže, shledáváme, že oni střežili trůn milosti. Bděli nad trůnem milosti. Nic se k němu nemohlo přiblížit, kříží se to nad těmito kmeny předtím, než se to může přiblížit k trůnu milosti. Každý člověk by byl ochoten položit svůj život, každý Izraelita v tom táboře by raději umřel předtím, než by se něco přiblížilo do toho tábora a zmocnilo se trůnu milosti.¹ A nyní shledáváme, že to byl pořádek Starého Zákona.

76 A nyní, v pořádku Nového Zákona shledáváme tutéž věc, totiž, že on byl střežen, trůn milosti. Ó, doufám, že jste to pochopili! Ten trůn milosti je stále střežen, má stále svou stráž. Shledáváme, že tato stráž, to byl Matouš, Marek, Lukáš a Jan, oni střeží knihu Skutků a skutky Ducha Svatého jsou konány uprostřed apoštolů, totiž v knize Skutků v Novém Zákoně. A tito čtyři pisatelé Evangelii, Matouš, Marek, Lukáš a Jan, střeží trůn milosti a poukazují na to, že je to Bůh, Duch Svatý dnes. Každé místo Písma, Matouš, Marek, Lukáš a Jan, každý z nich zpět k pravému evangeliu Pána Ježíše Krista ve skutcích Ducha Svatého.

77 Nuže, kdybychom toto překročili, pak to již nebude to. Ale oni střeží toto pravé poselství! Tak, jak jsme to shledali ve Skutcích 2,38, kde: „Čiňte pokání a pokřtíte se ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů.“

78 A dnes převzali jméno „Otce, Syna a Ducha Svatého,“ aby takto křtili. Ale není žádné místo Písma, které by to obhajovalo! To nemá žádné pozadí. Není zde nic, co by to střežilo, vůbec nic! A tak říkáte: „Matouš to řekl.“ Matouš to střežil, Matouš 28... 1:18 řekl:

... Narození Ježíše Krista se událo takto: Když byla jeho matka Marie zasnoubena Josefovi, ještě než se sešli, ukázalo se, že je těhotná z Ducha Svatého.

¹ Bible kralická: slitovnice

A to se stalo... Ale její muž Josef byl spravedlivý a protože ji nechtěl vystavit potupě, rozhodl se propustit ji potají.

Když pak o těch věcech přemýšlel, hle, Pánův anděl se mu ukázal ve snu a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za svou manželku, neboť to, co je v ní počato, je z Ducha Svatého.“

79 Pak tedy Duch Svatý a Bůh Otec je jedna a ta samá osoba, jinak by měl dva otce. Vidíte? Vidíte to!

Porodí pak syna a dáš mu jméno Ježíš...

Toto všechno se stalo, aby se naplnilo... bylo řečeno skrze proroka...

80 Bůh bude s námi, bude nazván Emanuel, kterým je Bůh, Otec, Syn a Duch Svatý v jednom jménu Ježíš Kristus, který stráží tuto bránu proti bludu.

81 Před několika dny v Chicagu; před tím kazatelským sdružením v Chicagu, vnějším Chicagu... Věděl jsem... Duch Svatý mne v noci probudil a řekl mi: „Postav se k oknu.“ Řekl: „Je tu skupina kazatelů, kteří pro tebe připravují snídaně.“ Řekl: „Buď opatrný, chtějí proti tobě zaútočit na základě této věci.“

82 Řekl jsem: „Děkuji Ti, Pane.“ Ukázal mi, kde to bude nalíčeno.

83 Šel jsem tedy a hovořil s několika kazateli, bratrem Carlsonem a bratrem Tommy Hicksem, jak to bude probíhat. Řekl jsem: „Toto místo, které jste si objednali, tam to nebude. Bude se to konat na jiném místě.“ Bylo řečeno, kde bude sedět doktor Meade, kde bude sedět jistý barevný muž, tímto způsobem a všechny ostatní podrobnosti.

84 Toho rána řekli... Můj syn mi řekl, on řekl: „Tatínku, půjdeš tam a budeš se takto hádat?“

85 Řekl jsem: „Nebudu se tam hádat. Půjdu tam pod pomazáním Ducha Svatého, se Slovem Božím, který bude strážít tento trůn milosti tak dlouho, dokud tam je On.“

86 Když jsme tam přišli, ještě dřív, než jim byla poskytnuta příležitost, aby se na cokoli zeptali, Duch Svatý ke mně promluvil a řekl: „Teď je čas, abys to řekl.“

87 Řekl jsem: „Vím, proč jste se tu shromáždili.“ A řekl jsem:

„Nuže, bratře Hicksi a ty bratře Carlstone, kteří jste představenými Křesťanských obchodníků,“ řekl jsem: „Není to právě přesně tak, jak mi to především řekl Duch Svátý? Nedostanete tu místnost, a že budeme právě tady?“ A oni ji dostali ráno. A řekl jsem: „Podívejte, všichni jsou přesně na svých místech, tak jak bylo řečeno.“ Řekl jsem: „Chcete se mne dotazovat ohledně jména Ježíše Krista při křtu.“

⁸⁸ A když jsme... Duch Svátý začal brát Slovo Boží a zjevovat je a vykládat dál a dál, zatímco celá tato skupina trojičních kazatelů tam seděla a podávali si ruce pod stolem a potřásali si ruce jeden s druhým a slzy kanuly po jejich tvářích. A vyrozuměl jsem, že sedmdesát dva z nich přijde znovu sem do modlitebny, aby se pokřtili ve jménu Ježíše Krista.

⁸⁹ Ten trůn milosti je strážěn, vidíte, Duch Svátý stráží trůn milosti. Musíme ho přesně strážít... Nechtě Slovo Boží... tito velcí poslové sedící zde, Matouš, Marek, Lukáš a Jan, kteří dohlížejí na každý skutek Nového Zákona.

⁹⁰ A nyní, je to přesně tak, jak jsem řekl v první části poselství dnes ráno, strážme je právě zde skrze evangelium. Vidíte? Uchovějme to tam, kde to stráží evangelium.

⁹¹ Nuže, shledáváme tu, že ve Starém Zákoně strážili Boží trůn milosti, Matouš, Marek, Lukáš a Jan a ti ostatní. A dokonce Lev z Judova pokolení položil svůj život, aby tento trůn milosti byl strážěn, aby byl pokropen Jeho vlastní krví. A On tam stojí dnes ráno, ten velký vítěz, který jednou sestoupí z východu a my Ho spatříme.

⁹² Nuže, pokračujme rychle, protože vím, že má probíhat bohoslužba křtu. Co se nachází v této sedminásobně zapečetěné knize? Ó, jak veliká věc! Věděli jste, že je tu řečeno: „Na konci této knihy se nacházelo sedm pečetí?“ Je to něco... Ó, ať teď nám Bůh pomůže a povzbudí nás, abych mohl k vám dříve nebo později dostat tyto věci. Podívejte, toto není napsáno ve Slovu, to je zapečetěno na konci tohoto Slova. Ta kniha byla zapečetěna sedmi pečetěmi. Celé tajemství této knihy je zapečetěno v těchto sedmi pečetích. A to je jedna z těch největších kapitol v celé této knize Zjevení. Podívejte:

A na pravici sedícího a na trůnu jsem viděl knihu popsanou vevnitř (uvnitř) ... popsanou (právě to budeme číst dnes ráno) ... a... zvenci zapečetěnou sedmi pečetěmi.

(Zvenci Bible, to, o čem se Bible nezmiňuje, to je zde zapečetěno

sedmi pečetěmi, to Boží tajemství).

⁹³ Nuže, co to znamená? Všimněte si. Pečeť znázorňuje hotový výrobek, něco, co již bylo vyzkoušeno, dokázáno a pak zapečetěno. Kde je... My máme nyní závdavek našeho spasení tím, že jsme byli zapečetěni Duchem Svatým. To je závdavek našeho spasení.

⁹⁴ Vraťme se k tomu na okamžik. Mám zde poznamenáno místo Písma, nebo několik. Ale nebudu mít čas se ke všem dostat. Ale přejdeme na okamžik k epištole Efezským a přečteme si z 1. kapitoly Efezským tak, abyste mohli pochopit ten správný význam.

Pavel, podle Boží vůle, apoštol Ježíše Krista svatým, kteří jsou v Efezu,...

⁹⁵ A zapamatujte si, Jan nechal adresovat tento dopis Efezským, do Efezu věrným v Kristu, těm, kterým Pavel kázal, které vychoval a které krmil evangeliem.

... Efezům a věrným v Kristu (těm, kdož jsou už v Kristu) ...

⁹⁶ Jak se můžeš dostat do Krista? „Skrze jednoho Ducha jsme vekřtění do jednoho těla,“ kterým je tělo Kristovo.

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce a od Pána Ježíše Krista.

Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu.

⁹⁷ Pozastavte se nad tím! On nás už všechny požehnal nebeskou milostí, požehnáním, když se shromažďujeme spolu v Kristu Ježíši jako věřící, vyvolaná církev, povolána, postavena stranou. Zapečetil nás skrze svého Svatého Ducha a teď nám zjevuje všechny tyto věci, které se budou dít pro nás v budoucnu. Nuže, blížíme se k těmto sedmi pečetím.

Poněvadž nás v Něm vyvolil před založením světa, abychom před Jeho tváří byli svatí a bezúhonní... v lásce.

Podle zalíbení Své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista...

⁹⁸ Jak nádherná je tato myšlenka! Přečtěme si ji ještě na okamžik.

Chtěl bych ještě pokračovat až do 12. verše a 13., 14.:

Abychom tu my, kteří od dřívějška máme naději v Kristu, byli ke chvále Jeho slávy.

V Němž jste i vy, když jste vyslechli slovo pravdy, totiž evangelium svého spasení a uvěřili mu, byli označeni zaslíbeným Duchem Svatým.

⁹⁹ „Poté, když jste uvěřili.“ Ó, můj baptistický bratře, jak můžeš říct, že to tak není? Říkáš, že jsi přijal Ducha Svatého, když jsi uvěřil? On říká: „Poté, když jste uvěřili, jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým.“ Všimněte si:

Jenž je zárukou našeho dědictví až do vykoupení toho, co jím bylo získáno ke chvále Jeho slávy.

¹⁰⁰ Nuže, shledáváme dále, že pečeť znamená, že „to dílo je Bohem ukončeno, je už hotovo.“ A každý věřící byl zapečetěn tímto zaslíbením od počátku, protože před založením světa jsme byli předurčeni k přijetí za syny. Před počátkem světa! Ó, jaká naděje, která nám dovoluje pevně stát s jistotou, je to jako kotva duše, která není zmítána sem a tam, ale je zakotvena v Kristu, je to pevná naděje. „Předurčil nás před založením světa k přijetí za syny skrze Ježíše Krista.“ Ó, jak nádherné to je! Miluji toto „ukončené dílo“ s Bohem.

¹⁰¹ Dovolte mi teď uvést další místo Písma. „Ty, které předurčil, ty také povolal, které povolal, ty také ospravedlnil a které ospravedlnil, ty také oslavil.“ „Od samotného počátku, Bůh ve svém velikém nekonečném vědění předzvěděl svou církev a předurčil k přijetí za děti skrze Ježíše Krista, aby jim dal život věčný na konci tohoto věku.“ Jak nádherná věc! Bratře Neville, to působí mnohem lepší pocit. Adopce skrze krev Ježíše Krista!

¹⁰² Nuže, všimněte si, zatímco budeme pokračovat. Nuže, víme, že je to hotovo... Jsme předurčeni Beránkem. Duch Svatý je naší pečetí. Závďavek znamená, „že ještě něco přijde.“ Nyní vlastníme jenom závďavek této věci. Závďavek, to je vlastně záloha, ó, jak nádherné! Je to záloha, která to drží a zabezpečuje a zakotvuje, takže se toho nikdo nemůže dotknout. Je to závďavek naší adopce. Amen. Duch Svatý je teď závďavkem Boha v našich srdcích. Zapečetěn, přijetí za syny nás očekává na konci cesty, synů a dcer Božích!

¹⁰³ Obraťme se tedy k dalšímu místu Písma, rychle, poznamenal jsem si je tady na další stránce. K Římanům 8,22; a myslím, že je to

nádherné. Nuže, když jsem včera studoval, poznamenal jsem si několik odstavců Písma, na která bych rád upozornil.

... víme přece, že všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu.

A nejen ono, ale i my, kteří máme prvotiny Ducha i my sami v sobě sténáme, zatím co očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupení svého těla.

104 Ó, vidíte to? „Všechno stvoření sténá,“ řekl Pavel. Všechno sténá. Podívejte se na stromy, jak zápasí. Podívejte se na květiny, jak zápasí o život; přichází mráz a rozruší je. Podívejte se na stromy, jak zápasí, aby udržely své větve a mohly zpívat slávu Bohu. Vidíte? Všechno, celá příroda, všechna zvířata, všichni ptáci, (jak létají a rychle utíkají od nepřítele a snaží se zmizet), všechno sténá. „A my sami,“ řekl Pavel, „sténáme rovněž spolu s nimi v očekávání na vykoupení našeho těla.“

105 Nuže, tedy, nyní... Oni byli po celá ta léta až k nynějšku, nuže my máme závdavek našeho dědictví! Ó, aj! Co vlastně máme? Máme důkaz toho, že Bůh žije. Máme důkaz toho, že Bůh je s námi. Máme důkaz toho, že Bůh nás neopustil, že jsme Jeho vlastnictvím a On je náš, protože my, v našich tělech jsme teď chrámy Ducha Svatého Božího, který vzlyká „Abba, Otče.“ A není nic, co by nás mohlo těchto věcí zbavit. Jsme zakotveni v Kristu.

106 Nuže, stromy to nemají, příroda to nemá, ale my doposud stále s nimi sténáme, protože jsme ještě nepřijali plnost naší adopce. Ale máme její závdavek, že jsme byli vyzvednuti z věcí tohoto světa a teď jsme se stali syny a dcerami Božími. Ó, jakými lidmi bychom vlastně měli být? Ó, aj, když na to jen pomyslím! Pomyslete na to!

107 Nyní máme tedy ten závdavek, naše duše sténají za plnou adopcí, ale teď máme toho závdavek. A když přijmeme Ducha Svatého, On je naším závdavkem úplné adopce nebo úplného spasení. Ó, jak nádherné! Prostě miluji to. V pořádku.

108 Očekáváme na plnost adopce. A kdy se to stane? Při prvním vzkříšení. Když naše těla budou proměněna z těch odporných stvůr, kterými jsme teď, a pak budeme mít tělo jako Jeho vlastní oslavené tělo: „Protože Ho uvidíme, jaký je, a budeme Jemu podobni.“ Když se On zjeví, my se rovněž zjevíme v Jeho podobenství. Budeme mít tělo podobné Jemu, slavné, oslavené tělo a všechny zkoušky a zápasy tohoto života povadnou do nepozorovatelné mlhy a budou odváty

a prostě už více nebudou.

109 A tyto pozemské příbytky, ve kterých nyní sténáme v očekávání na ten závdavek... na plnost spasení, když přijde v plnosti. Ale teď v těchto hliněných stáncích máme něco, co nám říká, že jsme už povstali. Amen. Čím je tedy závdavek? Je to taková malá záloha, která to udržuje, bratře Dauchu. Je to závdavek. Nuže, kdysi jsme milovali věci tohoto světa, kdysi jsme hřešili a chodili jsme po způsobu věcí tohoto světa, a nestarali jsme se o Boha, ale byli jsme jemu odcizeni, bez Boha, bez Krista, ve světě; teď Bůh seslal Ducha Svatého a skrze to jsme byli povzneseni nad tyto věci. Teď, máme závdavek a víme, že jsme přešli ze smrti do života. Amen!

110 Hle, jak jsem se vám to snažil ukázat, takovýmto způsobem. Tady, kde tento obyčejný hříšník běží až sem dolů. Nuže, křesťan se povznáší trochu výš než je toto, povznáší se nad tuto veteš. To je závdavek Jeho spasení.

111 Nuže, abyste mohli vědět, co s vámi udělá vidění... A tak, na mou duši, Bůh je mým soudcem, už bych si nikdy nepřál mít ještě další. Pokud ano, nechám si to pro sebe, vidíte, protože vím, k čemu to vede. Lidé nejsou připraveni na takovou službu, a tak je to třeba prostě nechat tak, vidíte a ustoupit do ústraní. Jestli se ještě někdy vrátím na pole, budu evangelistou. Ale dívejte se sem. Tady to, přicházející sem a tady nahoře, povznášíte se do nebeských míst sem nahoru. To vás přivádí do těchto oblastí. Vznášíte se nad všechny lidské myšlenky, nad všechny tyto věci. A to vás přivádí sem do těchto míst.

112 Ale, podívejte, teď máme skrze Ducha Svatého závdavek našeho dědictví, protože jsme byli pozvednuti z věcí tohoto světa; a teď, i když kráčíme uprostřed toho světa, přece jsme byli povzneseni nad tento svět! Ó, bratře Neville, ať se Bůh smiluje a udělí církvi živého Boha...

113 Když se někdy ocitneme v takovém místě, že uvažujeme, že církev, ta nádherná církev, že se snažíme připodobnit věcem tohoto světa. Snažíme se o to, abychom měli lepší basketbalový tým, než ti druzí. Abychom postavili lepší budovy. Abychom vylepšili ruletu. Abychom zlepšili to a ono nebo něco jiného. Jak si vůbec dovoluujeme připodobňovat se lesku a třpytu tohoto světa? Nejsme... Evangelium se neleskne; ono žhne. A je rozdíl mezi třpytem a žehem. Vidíte?

114 Chodíme prostě kolem dokola, jak jsem již řekl, a přenášíme mrtvolu z jedné márnice do druhé, měníme členy a věci a tak dále. Dobře, ale k čemu (dobrému) se to všechno hodí? „Chceme, aby se

všechno trpělo, chceme velké nádherné kostelní věže, velká nádherná místa. Musíme to mít lepší, než to, co mají metodisté nebo lepší, než to co je od baptistů a soutěžíme rovněž s katolíky a zavádíme ruletu a večírky a večere a zábavu“ a všechno ostatní.

115 Církev se nikdy nemůže připodobňovat k tomuto světu. Jak vůbec můžete s vaším církevním programem, jak se můžete přirovnat k Masonské lóži² nebo k někomu z těch lidí, kteří se zajímají o zábavu? To jsou jejich základy. Nepokoušejte se vcházet na jejich území.

116 Ale my máme něco, co oni nemají! Máme Ježíše. Ať si chodí, kam se jim líbí. Stůjte v Kristu. Máme Ježíše. Oni nemohou mít Ježíše, dokud sem nepřijdou. A když sem přijdeme, nesmíme dělat to co oni.

117 Nesnažte se trpět. Buďte žhaví! A nemůžete žhnout, ale musíte dovolit, aby ten žár vycházel z vás. Vidíte?

118 Ten nepatrný žár roztaveného kovu; on nezhne, protože si přeje žhnout, ale protože zkrátka žhne. Je v něm něco, co žhne, má to obsaženo v sobě, to působí v něm, něco uvnitř něj, prostě žhne to navenek.

119 Dobře, stejně tak je to s Duchem Svatým. Nemusíme být podivíny, abychom se odlišovali, buďte něčím větším, prostě uvolněte se a žijte zbožným životem a dovolte, aby Bůh mohl žít skrze vás. To bude žhnout pro evangelium. Vidíte? Ne trpět; trpět, který získává peníze, skáče a tak dále, to všechno to se trpětí. Víte, vždycky poskakují za něčím, co se leskne. Ale žár je jemný, je něžný je sladkostí Ducha Svatého.

120 Nyní, očekáváme na toto vzkříšení. Dobře, nuže, rozumíte tomu? (Rekněte „amen,“ pokud ano). Co vlastně míním slovem „závdavek.“ Víme, že jsme přešli ze smrti do života a že jsme byli povzneseni. Jsme povzneseni, ale nikoliv sami v sobě. Ale jsme povzneseni od věcí tohoto světa a můžeme všechny milovat. A Bůh miluje nás a my o tom víme. A pozorujeme naše životy a shledáváme, že to je Duch Svatý, protože se už nestaráme o věci tohoto světa. Vidíte? Zde to máte. A dokud milujete tento svět a věci tohoto světa, tak láska Boží ve vás ještě nepřebývá. Vidíte? Ale tak dlouho, jak se povznášíte nad tyto věci, víte, že máte dědictví, vidíte a jste na vaší cestě k plnému vykoupení.

121 A teď, to nepřijde, vidíte, dokud nejdříve nebudeme... Nejdřív

² Svobodní zednáři - tajná elitní aristokratická sdružení

musíme spatřit Ježíše. A když přijde, pak budeme mít těla podobná Jeho tělu a budeme učiněni na Jeho podobenství. V pořádku.

122 Nuže, uvidíme něco, co bylo ztraceno, protože Bible o tom mluví zde v této knize, že jsme byli vykoupeni. Z čeho jsme byli vykoupeni? Museli jsme něco ztratit. Předtím, než můžete být vykoupeni, musí zde být něco, co je schopno vás vykoupit zpět. A celé dědictví, které jsme vlastnili, muselo být vykoupeno. Pak jsme kdysi museli vlastnit něco, co teď nemáme, a co tento Beránek přišel vykoupit. Vidíte? Měli jsme něco, čemu jsme byli odcizeni.

123 Nuže, všimněte si. Co jsme ztratili? Dobře, Adamovi bylo dáno, aby měl věčný život; a tak dlouho, jak z toho stromu jedl, měl věčný život. A všimněte si znovu, že Adam byl... byl dědicem země. On byl jako bůh amatér na zemi. Země patřila jemu. Všechno bylo vloženo do jeho rukou a on s tím mohl nakládat, jak chtěl. On to pojmenoval a nazval a dělal, cokoliv se mu líbilo. Byl opravdovým synem Božím.

124 Nuže, při pádu Adam ztratil doklad o vlastnictví. Dostal se k satanovi. Satan vzal tento doklad o vlastnictví. Adam byl loudavý a nevykoupil svá práva, protože nebyl schopen svá práva vykoupit. Ale satan, který je vlastní nezákonně, ale prostě je převzal, je bohem této země. Mluví o tom Bible. Převzal to vlastnictví. Ne proto, že by byl původním zákonným vlastníkem, ale protože to převzal. Pochopili jste to teď? Satan se toho zmocnil, drží to ve své ruce. Smrt je v jeho ruce, země je v jeho ruce, patří mu svět a každý národ mu také patří; řídí a ovládá celý tento svět a všechno, co je v tom světě. Dělá to satan!

125 Ale díky Bohu, nejsme z tohoto světa. Vidíte? Tu to máte. Vidíte? Nemíním tím církev; on neřídí církev. Řídí tento svět. Řekl, že mu patří a je bohem tohoto světa. Ježíš řekl, že byl; a opravdu je. Je bohem této země, on zaslepil lidské oči, bůh této země. Ale On je Bohem nebe. A teď on nevlastní zákonně tyto věci. On to nevlastní. Ale on ztratil...

126 A Adam ztratil... a Adam ztratil doklad o vlastnictví k těmto věcem, k tomu všemu, co je naším vlastnictvím, k věčnému životu a dědictví této země. Ježíš řekl v Matouši 5: „Blahoslavení tiší, protože oni přijmou zemi za dědictví.“ Vidíte? My jí tedy nemáme.

127 A podívejte se, to nebylo pro Adama nebo pro některé z jeho semene. Adamovo semeno přišlo naprosto o všechno. Ale to není Adamovo semeno. Nezáleží na tom, jak se snažíme zkrášlit tento svět a jak se snažíme, abychom postavili nádherné domy a věci, to stále

nepatří Adamovu semenu. Nikoliv, přátelé. To nebude dáno Adamovu semeni, nikoliv pánové, protože satan to drží pod zámkem v kládě uložené v sudu. Je to tak! Adam to proměškal.

¹²⁸ Nuže, ó, ach! Ano, tak mnoho věcí by mohlo být řečeno. Ale nechtěl bych vám zabrat příliš mnoho času, abychom mohli provést křest. V pořádku.

¹²⁹ Zmocnil se těchto věcí, ale proti právně, míním satana. A když o to zákonný vlastník přišel, je zde pouze jeden způsob, jak to může být vykoupeno. Nuže, to je skrze... blízký příbuzný, je to ten jediný, který to může právně vykoupit. Nuže, jistě, toho se nám dostalo v panenském narození Ježíše Krista.

¹³⁰ Nuže, chtěl bych tu něco říct. První věc, na kterou bych se chtěl odvolat, jestli se máme vrátit zde do Starého Zákona, věřím, že to mám někde tady poznamenáno, je to 3. Mojžíšova 25. 3. Mojžíšova 25, 23 a 24., můžete se podívat na zákon vykoupení, vy, kteří si to poznamenáváte. Vykoupit něco, když člověk... Když Bůh dal Izraeli... když rozdělil tuto zem skrze Jozua, každému pokolení a každému jednotlivci byl dán kousek pozemku, dobře, jeho děti zdědily své vlastnictví.

¹³¹ Nuže, když ten člověk zchudl a ztratil tyto věci na úkor jiného člověka... jediný způsob, jak to mohlo být vykoupeno, bylo skrze blízkého příbuzného. Ale nakonec to muselo být vráceno. Ten člověk to mohl zadržet jen na nějaký vymezený čas. Ale to muselo být vráceno původnímu vlastníkov. Je to tak! To se musí vrátit k původnímu vlastníkov. Jestliže to bylo z Judova pokolení, jestliže to bylo... Jestliže to bylo zde a bylo to přiděleno jeho otci, pak to byl on nebo některý z blízkých příbuzných, kteří to mohli převzít. Ale nyní nemohl nikdo zákonně... Mohli to zadržet, mohli si na to dělat právo. Mohli zadržet to právo, dokud nebyl splacen dluh, ale když přišel ten správný muž, ta osoba, která...

¹³² Řekněme například, kdybych vlastnil nějaký majetek a přišel bych o něj a prodal bych ho bratru Nevillemu, který je z jiného pokolení, z Judova; nebo to bylo snad prodáno cizinci. A on to právně vlastnil, vlastnil to, mohl přijít, jestli tam byla usedlost, mohl sklízet úrodu z této usedlosti, a tak dále, ale ve skutečnosti byl jenom držitelem toho dokladu. Nemohl ho zcela vlastnit, to byl zákon v Izraeli. Můžete si to přečíst ve 3. Mojžíšově 25 a přesvědčíte se, že to nemohlo být jeho zákonným vlastnictvím; on to prostě podržel.

133 Dobře, nuže, například, můj syn si přál... Billy, který sedí tam vzadu, chtěl si vzít moje... přišel a koupil si tento pozemek. Dobře, jestli cizinec nebo bratr Neville nebo nějaká jiná osoba to vlastnila, tento doklad... Nuže, jestliže to byl můj nejbližší příbuzný, jestliže byl mým pokrevním příbuzným, nemohl to už déle držet. Nikoliv, pánové. Musel to odevzdat, ano, pane, když ta cena byla zaplacená, když mu to bylo odevzdáno, řekněme dvacet pět tisíc dolarů za nějaký kus vlastnictví.

134 Dobře, pak řekneme, bratr Tony přijde a řekne: „Bratře Neville, koupím majetek bratra Branhama.“ Nemohl to udělat.

Bratr Neville, řekne: „Ne, pane, nechci to prodat.“

„Dobře, kolik jsi za to dal?“

„Dvacet pět tisíc.“

135 „Dobře, dám ti za to třicet pět tisíc. Dám ti tolik a tolik.“

136 „Nezajímá mě, co si přeješ. Prostě to nechci prodat.“ Nechám si to.

137 Ale Billy Paul mohl přijít a říct: „Chci převzít majetek svého otce, tady je tvých dvacet pět tisíc.“ On to musel odevzdat. Je to tak, protože na to byl zákon.

138 Ó, haleluja! Doufám, že jste křesťany a že to uvidíte. My jsme sůl země. Bůh nám to dal jako svým synům. Dal nám soudní pravomoc nad přírodou, nad zvířaty, nad celým životem na každém místě. Ale Adam, náš otec, to nechal propadnout satanovi. Ale kam se to zpět dostalo? K právnímu vlastníkovi, k Bohu, který to všechno učinil. Amen!

139 Není tedy divu, když Jan řekl, že „hořce plakal,“ protože nemohl najít nikoho, kdo by byl hoden, aby to vykoupil. Ten muž musel být hoden. Jan řekl: „Hořce jsem plakal, když tu nebyl nikdo, kdo by byl schopen vzít tuto knihu, nahlédnout do ní a uvolnit její pečeti.“ On řekl: „Nikdo v nebi, nikdo na zemi, nikdo pod zemí, nikdo nikde.“

140 „Zkrátka nikdo.“ Nuže, nikdy nepohrdal anděly. Zapamatujte si, tato země nebyla dána andělům. Je to dědictví lidí. Gabriel byl hoden, jistě; někdo jiný byl hoden, snad Michal; snad on mohl být hoden, aby to udělal, ale nikdo nebyl hoden. Vidíte? A Jan hlasitě zaplakal.

141 Někdo řekl: „Protože se sám shledal nehodným.“ Tak to ale není.

142 Ten muž byl pod vlivem Ducha Svatého a on nemohl se takto zmýlit. To nebyl on, kdo nebyl hoden. Ale On nemohl najít „nikoho,“ kdo by byl hoden.

143 A tak řekl... „Jeden starší vystoupil... nebo mocný anděl. Řekl „Neplač, protože Lev z pokolení Judy, (amen) kořen Davidův, On přemohl!“ (Amen! Jinými slovy „zvítězil.“) „On je hoden vzít tuto knihu!“ Amen.

144 Vzpomeňte si, on Ho až do tohoto času nespatriil. Proč? Protože seděl tam na trůnu, na Božím trůnu. Byl uvnitř svatyně. On Ho do tohoto času neuviděl. A tak Jan čekal, že spatří přicházejícího Lva, ale uviděl Beránka!

145 Zde to máte, bratři. Skrze tichost líbeznost Ducha Svatého vítězíme i my. Ne skrze nějaké velké intelektuální obry, ale skrze pokoření sama sebe, to jsou muži, kteří vítězí. Takový muž, do kterého můžete kopnout a stále zůstane Kristovým služebníkem, to je ten, kdo vítězí.

146 Nuže, on řekl: „On přemohl. Je hoden vzít tuto knihu a otevřít ji a uvolnit tyto pečeti.“

147 Nuže, za chvíli se dozvíme, dnes to asi nebude, co drželo těch sedm pečeti, co to udělalo.

148 Chtěli bychom se ještě trochu zabývat vykoupením. Předtím, než dotyčná osoba mohla, mohla vykonat vykoupění, za prvé musela být toho hodna. Musela to být vhodná osoba. A to bylo vykonáno, když se Ježíš Kristus narodil panenským narozením, protože On byl Bohem. Byl samotným Bohem, který se stal člověkem, byl v lidském těle. Musel být hoden; a ta panenská krev Ježíše Krista Ho učinila toho hodným. Nuže, shledáváme, jestli si to chcete projít v Písmu, je to v 1. Petraově 1,18 až 20, pokud si nadále poznamenáváte odstavce Písma. Musel být hoden. A vskutku byl, protože na sebe přijal lidskou podobu. Stal se člověkem, Bůh se stal naším příbuzným. A zde shledáváme tu nádhernou část samotného Boha Jahve, který se stal tělem a přebýval mezi námi jako jediný, který je hoden. Amen.

149 On přemohl. Bůh vzal na sebe podobu lidského těla, přišel na zem, narodil se jako dítě a chodil mezi námi. A skrze svou svatou krev přemohl.

150 Nuže, jak mohl člověk ve Starém Zákoně prohlásit něco za své vlastnictví; co musel nejdřív udělat? Musel vzít staršího... Deset

starších a pak se postaví k bráně a předložit svou záležitost, aby mohl vykoupit to, co bylo ztraceno; řekl, kdo je a co bylo... a předvést svědky. Nalézáme to v tom nádherném příběhu (mám tu krátkou poznámku, abych na to nezapomněl, protože jsem dnes ráno nervózní) o Rut a o tom příbuzném Boazovi. Nedávno jsme těmito věcmi procházeli.

¹⁵¹ Všimněte si teď prosím těch tří stadií toho odpočinutí. Přál bych si, abyste si všimli tohoto odpočinutí církve, je to přesně ta stejná věc. Nyní pozorujte. To první místo, které nalézáme, (jak jsme se již tím zabývali v tom kázání *Příbuzný Vykupitel*). Bůh byl učiněn tělem, aby se stal Vykupitelem. To byl právě On v této 5. kapitole, v této 5. kapitole bylo řečeno. Řekl:

A nikdo ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít, ani do ní nahlédnout.

A tak jsem velmi plakal, protože se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít a číst tu knihu nebo do ní nahlédnout.

Jeden z těch starců mi však řekl, neplač, hle zvítězil Lev z pokolení Judy, kořen Davidův, aby tu knihu otevřel a rozlomil jejich sedm pečeti.

(On, ten jeden, ten jediný, na kterého hledíme).

¹⁵² Všimněte si, jak Rut a Noemi a Bóz tvoří dokonalý obraz. Jak Noemi v tom čase hladu opustila církev, opustila zemi, odešla do Moábitské země, aby tam bydlela a pobývala. Přišla o všechno, co měla. A když odešla a zatím co tam pobývala, její manžel Elimelech zemřel a to způsobilo, že jeho dědictví mohlo připadnout komukoliv. Když se pak vrátila, přivedla s sebou tu krásnou mladou moábskou vdovu. A když Bóz spatřil tuto vdovu, která je typem církve, zalíbila se mu. A zamiloval si ji. Aby ji mohl vykoupit... Mohl ji dostat za ženu jedině vykopením toho, co ztratil jeho bratr Elimelech.

¹⁵³ A tak požádal svého dalšího bratra, zda by ji nevykoupil, někoho bližšího než on, ale on to nemohl udělat. A tak šel a předvedl ten dokonalý příklad Božího zákona. Přistoupil k bráně, zul si svou obuv a řekl: „Ať je dnes známo, že jsem vykoupil všechno, co patřilo Noemi. Všechno, co jí patřilo, všechno, co ztratil Elimelech můj bratr, já jsem teď tím dalším příbuzným a já jsem tím, kdo ji může vykoupit. A tak přicházím a nárokuji si to. Jestli je tu někdo, kdo může ukázat na nějaký oprávněný důvod proč; nebo jestli je někdo bližší příbuzný než

já, ať to oznámí.“ A všichni mlčeli. A tak zul obuv a hodil ji na svědectví: „Vykoupil jsem všechno, co patřilo našemu bratru Elimelechovi.“ Proč? Byl příbuzný. Byl příbuzným vykupitelem. Ó, jak nádherná věc! Je to takový nádherný příběh.

154 A pak, Rut celý čas odpočívala a čekala, než se dozví, jaký bude výsledek. A potom se on vrací. Nikdo proti tomu nemůže vydat svědectví. Vrací se, aby si vzal Noemi... a obdržel Rut, tu krásnou moábskou dívku a oženil se s ní a žili na jeho usedlosti. Jak nádherný je to příběh!

155 Jsou zde tři stádia Rut. Rut: Rut rozhodující se, musela se rozhodnout, zda se rozhodne nebo ne, zda se má vrátit do své domoviny (právě tak, jako církve). Rut sloužící, když šla sbírat klasy. Rut odpočívající - to dělá Rut právě teď (církve). Nyní Rut odměněna. Nuže co... další věc, která se přihodila, to je odměna církve.

156 Nuže, nemáme na to čas, protože se bude ještě konat křest a je čtvrt na dvanáct. Ale snad bychom v tom pokračovali ještě v neděli nebo některou budoucí neděli, bude-li vůle Páně. A chtěl bych se k tomu vrátit, abych ukázal těch sedm rohů a sedm očí a přesně těch sedm pečetí, sedm služeb, sedm andělů církve, sedm hvězd, sedm... Ó, je to tak...

157 A právě zde je to provázáno v jeden celek. Ó, ano. „On musel být hoden,“ a tak Ježíš je hoden. A při svém návratu se budeme plně radovat celou plností požehnání vykoupení. Tiší přijmou zemi za své dědictví. Muži a ženy se opět stanou syny a dcerami Božími. A Milénium bude uvedeno to pohybu a započne. Jak nádherná věc!

158 A ten mocný anděl mocným hlasem oznámil: „Kdo je hoden? Kdo je schopen toto učinit?“

159 A pak ten starší řekl: „Neplač, protože Lev z pokolení Judy, On je hoden, On zvítězil.“

160 „A On vzal knihu a otevřel tu knihu a uvolnil její pečetě.“ Tehdy neřekl, co se potom stane. Když udeříme do těch sedmi pečetí a začnou se otvírat v celé Bibli, pozorujte, co se bude dít. Právě v této sedminásobně zapečetěné knize, ve které se teď nacházíme, je drženo celé tajemství všech požehnání Božího vykoupení. Zapamatujte si, On je Beránek. Je tím jediným, který to vykoupil. A zapamatujte si, to je zapečetěno zezadu této knihy, to není napsáno uvnitř. To je zapečetěno vzadu a není to uvnitř napsáno. A On byl tím jediným, kdo byl schopen tuto knihu otevřít nebo tuto knihu zjevit nebo zjevit tyto

pečetě, jediný, kdo to mohl udělat.

161 A tak to je jediná věc... oni mohli hádat, čím to může být, ale On je tím jediným, který to božským způsobem vykládá. Ale tam na konci, nikdo to tam nemůže udělat. To patří Jemu, výlučně Jemu a On je tím jediným, který může zjevit těch sedm tajemství. A sledujte to, to úplně souvisí s vykoupením, jak byla církev vykoupena a čím bude to vykoupení.

162 Ó, milujme Ho z celých našich srdcí a konejme všechno, co jsme schopni.

163 Jistý spisovatel napsal příběh (předtím, než skončím a předám bohoslužbu bratru Nevillemu). Líbí se vám Zjevení? Ó, já to prostě miluji. Máme ještě asi tři verše pro dnešní ráno, ale my se k tomu znovu vrátíme. Všimněte si, bylo to prostě...

164 Jistý spisovatel napsal knihu o mladé dívce, která chtěla najít Boha.

165 Mnohokrát hledáme Boha a rozhlížíme se po Bohu; a jestli Bůh je prostě všude a vy máte veliké vznešené... Dobře, jestli má někde velký stojící trůn, všichni by potom mohli Bohu uvěřit. Kdyby Bůh seděl na velkém trůnu na nějakém místě, řekněme: „On sedí tady v jistém městě, On je tam. To je Bůh a vy k Němu můžete jít. On by to mohl [Bratr Branham lusknul prsty - vyd.] otočit takhle, jakže, a všichni by mu uvěřili.“ Pak by víra byla zbytečná. Nemuseli bychom mít žádnou víru, víte, a tak, to by nebylo ono. To by bylo Milénium, ale On nyní volá a snaží se najít ty, kteří... Vypadá to tajemně a temně a prostě nevíte, co máte dělat. Ale skrze víru tomu věříme! Věříme tomu. A proto je to učiněno! Rozumíte tomu. Bratře Elmere, vidíte to...

166 Nuže, kdyby Bůh seděl na trůnu... A řekl: „No, zde je Bůh. Žijte tam na jistém místě a my tam půjdeme.“ A řekli bychom: „Drahý Pane Bože, neuděláš tohle?“

167 „Ano, udělám to“ A už by to tu bylo, vidíte. Dobře, samozřejmě, to je Bůh. Vidíte? Aj, my to vidíme. Ale to by nebylo ono... pak by víra byla zbytečná. Víra je k ničemu, jestli v tom máš jistotu.

168 Co kdyby každá osoba na světě byla křesťanem? Co kdyby každý byl naplněný Duchem křesťana? Jakže, už bychom víru nepotřebovali, víra by byla k ničemu. A víra je právě tím, skrze co jsme spaseni, je to víra. A z toho důvodu zde musí být ti, kteří se tomu protíví, abychom mohli tuto víru okoušet. Pochopili jste mne teď? Musí

tu existovat tato druhá strana. Vidíte? Musí tu být špatná žena, aby vynikla ta správná. Vidíte? Musí tu být lež, aby vynikla pozitivní pravda a zaskvěla se dobrem. Kdyby všechno bylo pravdou, pak by se to stalo takovou běžnou obyčejnou záležitostí, vidíte. Chápete to. Ale vidíte, to je něco královského, to je něco ryzího, když pravda a víra a tak dále... Nuže, zde to máme.

¹⁶⁹ Nuže, musíme tu mít ty pro a proti. Takovou cestou to jde. Musejí tu být dobré dny, abychom se mohli radovat... nebo špatné dny, abychom se mohli radovat z těch dobrých. Musíme zde mít malé nemoci, abychom se mohli těšit dobrému zdraví. Vidíte? Musíte procházet vašimi údolími, abyste se mohli radovat z vrcholků hor. A tak jednoho z těchto dnů se všechno ocitne na vrcholku hory, všechno bude zdravé, všechno bude Bohem, všechno bude radostí, bude nekonečná radost. Ale do toho času, podívejte, musíme procházet těmi pro a proti.

¹⁷⁰ Nuže, všichni, kteří tomu porozuměli, řekněte: „Amen.“ [Shromáždění říká: „Amen!“ - vyd.]

¹⁷¹ Tato dívka vyprávěla, že hledala Boha všude, kamkoliv šla. Šla do té církve a tamté církve a Bůh ví kde, ale nemohla Ho najít. A jednou, když kráčela cestou, setkala se s nepozorným starým mužem, který rovněž šel cestou a nesl na svých zádech velikou katedrálu. Šel cestou. A ona řekla: „Ó, dobrý muži!“ Řekla: „Ach, to je velmi pěkné z tvé strany,“ řekla, „ale ty to všechno neseš na svých zádech.“ Řekla: „To tě rozdrťí.“

¹⁷² On řekl: „Ne, to mne nerozdrťí,“ řekl, „protože jsem tou skálou, na které je to postaveno.“ To je On.

Modleme se:

¹⁷³ Ó, skálo věků, jak se raduji, že mohu jet v této katedrále s vědomím, že odpočíváme na skále. Ó, On řekl: „To je pouhý papír.“ A když se ta skála začala pohybovat spolu s tím, ty nádherné zvony začaly uvnitř zvonit. Ó, skálo věků, skryj nás ve své milosti. Nes nás cestou a pramenem života, aby naše srdce byla naplněna radostí a zvoněním slávy pro Tebe po celou cestu.

¹⁷⁴ Děkujeme Ti dnes ráno za toto navštívení skrze Ducha Svatého ve Slově, jak přichází a činí to Slovo pro nás skutečným. Odpusť nám naše nedostatky a všechno, čeho jsme se dopustili nebo řekli a co nebylo správné, odpusť nám to. Pomoz nám být lepšími křesťany, Otče, Bože. Prosíme o Tvé milosrdenství, aby odpočinulo nad námi.

175 Prosím, Pane, bude-li to Tvá vůle, abychom se sem mohli brzy vrátit a ukončit tyto kapitoly zde a vzít těch sedm pečeti. Očekáváme na tento čas, Pane, kdy nám to dovolíš. A Otče, právě zde v této malé církvi prosíme, abys nám to udělil, abychom mohli porozumět těmto velikým Božím věcem. Ne, protože si to zasloužíme, Pane, ale naše lačné srdce tomu věří. Modlíme se za to, abys nám to dal.

176 Prosíme za našeho bratra, Neville, Pane, našeho věrného, Bohem poslaného pastora. Prosíme za něj, pomoz mu a požehnej mu, jemu a jeho milé manželce, tomuto krásnému malému stvoření a jeho útlým dětem.

177 Prosíme za všechny důvěrníky a Diakony a všechny přicházející do této církve. Nejen za nás, ale i za ty druhé a za všechny, kteří vzývají Tvé jméno. Prosím za mé přátele napříč touto zemí; sotva něco pošeptáme, a už jsou tam, Otče. Děkuji Ti za tyto věci.

178 Prosím, abys uspíšil ten den, kdy přijde Ježíš a budeme pak spolu všichni shromáždění a už nebude více dne ani noci a nebude více času, ale bude to stmeleno ve věčnosti, kdy všichni spolu zůstaneme na věky. Dej to, Pane.

179 Jestli se tu náhodou dnes ráno nacházejí ti, kteří Tě neznají, Pane, jako svého Spasitele, ať zatouží po tom, aby se mohli seznámit s tím Beránkem, který drží tu tajemnou sedminásobně zapečetěnou knihu ve své ruce. Bože, nechť bychom s Ním byli seznámeni, abychom i napotom, když budeme svědky zlomení a otevření těchto pečeti, mohli uvidět to, co Bůh o tom k nám hovoří. Prosíme o to ke slávě Boží skrze jméno Jeho Syna, Ježíše Krista.

A zatím co máme skloněné hlavy:

180 Nachází se zde někdo, kdo chce říct: „Vzpomeň mne, bratře Branhamo, když se modlíš, chtěl bych být vzpomenut v modlitbě“ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej i tobě i tobě. Ano. Nechť vám Bůh prokáže svou dobrotu. Ano. Asi dva tucty rukou nebo víc.

181 Ó, Pane, Ty vidíš jejich ruce, Ty znáš jejich žádost. Víš, co se děje v jejich srdcích, já nevím. Prosím, abys jim to zjevil, Pane, svou dobrotu a své milosrdenství. Dej jim odpuštění, ať se jedná o cokoli. Jestli je to nemoc, Pane, uzdrav jejich těla a ať se jim vede dobře. Učiň to, Otče, zatím co pomazání Ducha Svatého je na tomto shromáždění, nyní na tom shromáždění. Nechť veliký nebeský Bůh to pomaže takovým způsobem, že požehná všechny v Božské přítomnosti, abychom dnes ráno mohli odcházet z tohoto místa a říct: „Zdaliž naše

srdce v nás nehořelo?“ Dej to, Pane.

¹⁸² Nuže, jsem unaven a slabý, můj hlas je pryč a já se modlím, Bože, o sílu pro sebe. Pomůžeš mi? Posilíš mne? Zacelíš ty drobné rány tam uvnitř, Pane? Učiníš to, prosím? Dovolíš, prosím, zapůsobit v těch místech svému svatému oleji a ať každá jiná rána, Pane a všude a ve všech... Chceme žít, Pane, ke Tvé cti a slávě. Dejž to. A uzdrav všechny nemocné a sklíčené. A vezmi pro sebe slávu, Pane, protože si uvědomujeme, že to už dlouho nepotrvá, kdy už nebudeme moci mít víc takových shromáždění; ten čas pomine, bude to patřit minulosti.

¹⁸³ Nuže, Otče, požehnej, prosíme, všechny skrze jméno Ježíše Krista.

¹⁸⁴ A pak, Otče, chceme Tě poprosit, abys pamatoval na ty, kteří se budou křtít dnes ráno ve jménu Pána Ježíše, abys jim dal křest Duchem Svatým a velikou slávu a čest. Dejž to, Otče. Všechno to teď dáváme Tobě.

¹⁸⁵ A Otče, s tím vším chci k nim připojit sám sebe. Nezapomeň na mne, Pane, prostě mi nyní pomoz. Prosím v Ježíšově jménu. Amen.

